

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Ludovici Schönleben, Carnioli Labacensis, SS.
Theologiae Doctoris, Protonotarij Apostolici,
Archi-Diaconi Carnioliae Inferioris. Horae Subsecivae
Dominicales. Sive Discursus Sacri De Tempore ...**

Cum quadruplici Indice I. Discursuum. II. Locorum Sacrae Scripturae. III.
Rerum & Verborum. IV. Historiarum & Mythologiarum

Pars Aestiva Et Autumnalis A Pentecoste Usque Ad Adventum. - Annexis
aliquot Panegyricis Academicis.

Schönleben, Johann Ludwig

Salisburgi, 1676

Discursus XXIII. Dominica XXI. post Pentecosten. Anthropophagi. Thema.
Et tenens suffocabat eum, dicens: Redde quod debes. Matth. 18.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47093](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47093)

DISCURSUS XXIII.

Dominica XXI. post Pentecosten.

Anthropophagi.

T H E M A.

Et tenens suffocabat eum, dicens: Redde quod debes. *Matth. 18.*

SYNOPSIS.

I. Populi quidam Indiae humanas carnes vorare soliti Anthropophagi dicti sunt. Similes ijs avari qui miseros subditos, viduas, pupillos, & alios excoriant eorumque substantiam devorant, & superant in crudelitate omnes bestias. II. Ut sapientes decernunt, sapienti lex opum mensuram praescribit, stulto praescribi non potest, sicuti nec Luna vestis confici, aut cani domus construunt. III. Tales stulti sunt exactores, qualis Evangelicus ille, qui videns sapientem Patremfamilias contentum parvo, ipse plus habere voluit & tenens suffocabat conseruum. Tales Dom. Pars II.	sunt aliquando Principum ministri assimilati Scylla & Harpijs. IV. Dens homini inspiravit suum spiritum, sed ipse sua culpa ferinum assumit, quod Deus ostendit per virgam Moysis quae in serpentem versa est, ad insinuandum spiritum ferinum Pharaonis. V. Conquerebatur de hoc olim Salvianus contra exactores; sed non desunt similes adhuc hodie, qui latrant ut canes, rapiunt ut harpyiae, vorant homines ut Anthropophagi. VI. In horum numero sunt Duces militum, praefecti annonae, tributorum, vectigalium aliorumque officiales, qui ultra debitum & impositum exigunt,

29

vel

vel defraudant. Unde vegeti-
galium tractationem sibi ap-
propriant demones juxta Ba-
siliū, eo quod ipsi collabo-
rent ad exactiones indebitas.

VII. Ab his omnibus exigit ra-
tionem homo Rex, & dum
puniet non vocabitur ampli-
us homo sed dominus: uti
exegit ab Achab, cuius san-
guinem linxerunt canes, ubi
linxerant sanguinem Naboth.

VII. Clamabunt ad Dominum
oppressores pauperum serā
pœnitentia, & non audien-
tur, sicut Nobilis Hispanus,
cui mortem accelerarunt pre-
ces oppressorum.

IX. Et sicut ille qui plus à vi-
dua exigebat quàm dederat,
accepta injustā summā repen-
te subtractus ē vita. Meruit
quia Anthropophagu.

Et tenens suffocabat eum dicens: Redde
quod debes. *Matth. 18.*

I.

Rientalis Indiæ inquilinos ad septen-
trionem Anziquios dictos humanis
carnibus vesci solitos, cœteris genti-
bus in feritate palmam præripere fe-
runt. Non enim hostes duntaxat præ-
lio captos, sed & amicos, & consan-
guineos devorant. Imò sunt apud illos qui gloriæ
cupidi, ut videantur mortem contemnere, seiplos
mactandos & devorandos locant. Unde macella
publica apud illos non pecuinas, sed humanas car-
nes venales exhibent. Idem in ea Americæ parte
quam Brasiliam dicunt, ante adventum Lusitano-
rum consuetum fuisse memorant Historici. Vete-
res quoq; Hybernæ indigenas sylvicolas, paren-
tum defunctorum corpora esitasse Strabo narrat. Et
D. Hieronymus testatur se vidisse illius gentis quos-
dam humanæ carnis voratores. Phalarim Tyran-
num

*Phil. Pi-
gæffet.
bist. Ind.
Orient. de
regn. Con-
gi.*

*D. Hie-
ron. ap.
Sabellic.*

num usq; eo proeductum crudelitatis meminerunt Athenæus & Aristoteles, ut infantes lactentes avidè voraret. Taceo Poëtarum figmenta, quibus produnt, quod Lycaon & Tantalus proprios filios Dijs in epulum proposuerint. Taceo plures alios humanæ carnis voratores quos ANTHROPOPHAGOS dicimus. Illos hodie in scenam educam, qui infernalibus avaritiæ stimulis agitati, subditos suos, pauperes, viduas, pupillos, debitores crudeliter exagitant, exsugunt, excoriant, DEVORANT, de quibus per Psalmistam Deus conqueritur: *Qui DEVORANT plebem meam sicut escam panis.* In quæ verba Hugo Cardinalis: *Nota quod non dicit qui DEVORANT substantiam plebis sed dicit plebem meam, quia substantia pauperis vita eius est. Isti in crudelitate excedunt & superant omnes bestias.* Typus istorum potest esse hodiernus servus cui remisit Dominus magnam summam: ipse econtra suo confervo non solum non voluit condonare parvam summam, sed neq; dilationem concedere solutionis. *Et tenens suffocabat eum, dicens: Redde quod debes. Iste in crudelitate excessit & superavit omnes bestias.* Hoc thema esto nostri discursus, & incipiamus.

II. Inter cœteras quæstiones quas sibi sapientes in convivio apud Plutarchum discutiendas proposuerunt, illa genium Avaritiæ bellè exprimit. Quærebat Chersias: *Quis modus rei faciendæ sit sufficiens: sive quod idem est: Quantæ cuiq; opes sufficere debeant?* ad hæc Cleobulus: *Lex mensuram sapientibus præscripsit: ineptis fabulam narrabo.* Aiunt Lunam à matre petijssè ut sibi tuniculam congruentem texeret: ac matrem respondisse: *Qui possum verò, cum te iam plenam, mox in cornua atte-*

Qq 2

nua-

Alben. lib.
9 c. 18.
Arist. lib.
7. c. 6.

Psal. 13.
Hugo
Card. in
Psal. 13.

Plut. in
Conv.
sap. n. 30.
P. 1. Mo-
rab.

nuatam, rursus dimidio orbe videam? *Sic etiam* (inquit Cleobulus) *homini fatuo & vitioso nulla mensura opum est: necessitates enim eius subinde cupiditatibus, & fortuitis casibus mutantur.* Additq; aliam fabulam de cane Æsopico, qui hyeme ob frigus se contrahens cogitat de domo paranda, æstate autem cum porrectus dormiat, magnus sibi videtur, neq; necessarium putat magno labore domum construere. *Nonne vides eos, qui modo humiles planè in arctum se cogunt, utpote præcisè ac Laconicè victuri, paulopost nisi omnes privatorum regumq; res possideant, existimare se ob inopiam perituros.* Ita concludit Cleobulus. Et quis non veritati applaudit, quis non detestetur vitium à tot seculis in consuetudinem traductum? sapientes, inquit, lege definiunt sua desideria, stulti nullos terminos habent, quia semper variant; unde modus illis præscribi non potest, sicut nec Lunæ vestes contexi, nec cani domus construi. Et qui sunt isti stulti?

III. In hodierno Evangelio de duobus Exactoribus narratur, unus est sapiens, alter stultus, unus est Dominus, alter servus: Dominus liberaliter remittit debitum, quasi ex lege sapientum cupiditatem augendi rem familiarem definiens: servus autem non contentus sua sorte, liberatus à debito sicut CANIS Æsopicus à frigore, incipit se extendere ad exigenda credita, ad augendas opes, & deprehenso creditore conseruo: *Tenens suffocabat eum:* O genuinam repræsentationem boni Principis, boni Patrisfamilias, sed habentis malos & avaros ministros, quibus uti Lunæ nulla vestis, uti canibus nulla domus aptari possit, qui sicut Harpyiæ lucris & commodis suis sed cum detrimento subdi-

to-

torum & confervorum inhiare solent. Qua de re monebat Hildebertus Turonensis Principem Angliæ Regis filium, ita ad eum præscribens: *Ex tuis ministris necesse est diuinam metuas indignationem, qui circa pauperes, & sanctuarium Dei, quidquid impie volunt impunè agunt. Huiusmodi bonos Principes, sed prævos habentes ministros scriptura nunc Scyllam, nunc Harpyias appellat. Etenim Scylla facie humana, sed CANINIS capitibus accincta describitur. Harpyie vultum habent virginum, unguis autem rapaces. His quidem boni Principes comparantur: ipsi crudelitatem abhorrentes, de injurijs proximorum conquerentes: cæterum ministri eorum odoratu præde CANIBUS, rapacitate similes sunt unguibus Harpyiarum. Monstrum est vultus virginis, & pedes unguibus aduncis horridi. Monstrum est Manticora bellua Indica, facie homo, corpore Leo, humanas carnes maximè affectans, ut tradit Plinius. Si verò etiam vultus humanus in ferinum transeat, & non tantùm Præfecti, Ministri, Oeconomi sed & ipsi Domini & Magistratus ad violentias ad rapinas, ad excoriationes miserorum propensi sint, & cooperentur, non amplius monstrum, sed monstrorum omnium compendium est. Isti in crudelitate excedunt, & superant omnes bestias.*

Hildeb.
Turon.
Ep. 59.

Plin. lib.
8. c. 21.

IV. Cum Deus crearet hominem: *Inspiravit in faciem eius spiraculum vitæ. Quid suavius aut mitius oris flatu? corpus formavit non è duro saxo aut rupe, sed ex molli terra & limo: ut scilicet careret homo omni duritie & asperitate. Id expendens Oleaster inquiebat: Adverte qualiter Dominus Deus tuus ex intimo suo flatu vitam tibi communicavit. Quod intra præcordia tua vitalis Dei flatus particeps es, quare*

Gen. 2.

Oleast. in
Gen.

ferinum spiritum iratus ut FERAE mittis? Hoc merito obieceris Præfectis, Ministris, Oeconomis magnorum Dominorum, qui præter voluntatem Dominorum subditos vexant, affligunt, & DEVORANT sicut escam panis. Hæc quippe est inhumanitas, & crudelitas quæ prodit in homine non esse divinum sed ferinum spiritum: qualem in Pharaone designabat Moyſis virga in serpentem verſa ut obſervat Theodoretus: *Quia Pharaos crudelitate in Hebræos usus est, ut quod in ipſo divinum erat, belluinum esse declararet, ideò præcepit Deus virgam, quâ illum flagellaverat, in serpentem mutari ad convincendam illius feritatem.* Et quid agebat Pharaos? opprimebat Iſraëlitas, cogebat eos ad continuum laborem, nullam concedebat requiem. Sic agunt cum subditis multorum Dominorum Præfecti & Oeconomi, dies noctesque trahunt ad labores, ut à fatigatis, & frustra quiritantibus facilius pecuniam extorqueant, & donativa; ut mirum sit quod virgæ eorum, quibus uti solent ad compellendos subditos non mutantur in serpentes, qui ipsosmet Præfectos devorent.

V. Lamentabatur olim Salvianus Massiliensis de inhumanis & duris exactionibus Romanorum, à quibus nec sacra loca nec Ecclesiastici immunes fuerunt: quid verò mirum Romanos Ethnicos id egisse? nunc verò Christianos, & qui se tales profitentur idem exercere in Christianos, dignum est admiratione & stupore. Appono verba Salviani: *Quis ergo locus est, ubi non à principalibus civitatum, viduarum & pupillorum viscera DEVORENTUR, & cum his sermè sanctorum omnium? Nam & hos quasi viduas & pupillos habent, quia tueri se aut pro studio*
pro-

*Theod. 9.
9. in E-
xod.*

*Salvia.
Massil.
lib. 4. de
prov.*

professionis suæ nolunt, aut innocentia atq; humilitate non possunt. Nemo itaq; tutus est, nec ullus admodum præter summos à vastatione latrocinij populantis immunis, nisi qui ipsis latronibus par est in hac conditione. Imò in hoc scelus res devoluta est, ut nisi qui malus fuerit, saluus esse non possit. Annon similia hodie in quibusdam locis per Christianos exerceri conspiciamus, ubi postquam subditi tributum Principi debitum, & jura suo domino exactè persolverunt: nihilominus consultò quæsitis causis, & confictis criminationibus, vel ob modicam transgressionem durissimè exagitantur, puniuntur, non jussu aut imperio dominorum, sed insatiabili cupiditate Præfectorum aliorumq; ministrorum, qui latrant ut CANES, rapiunt ut Harpyiæ: & suam inhumanitatem potissimum exserere solent in viduas, pupillos, velut maximè opportunos injurijs, quia se defendere non possunt: atq; utinam non etiam aliquando extenderent suos ungues in Clerum violando & calcando Ecclesiastica jura. Adhuc gravius idem Salvianus detonat in eiusmodi Harpyias, cum ait: *Illud est gravius, quod plurimi proscribuntur à paucis, quibus exactio publica peculiaris est præda: qui fiscalis debiti titulos, faciunt quæstus esse privatos: Et hoc non summi tantum, sed penè infimi: non judices solum, sed etiam judicibus obsequentes. Quæ enim sunt non modo urbes, sed etiam mancipia atq; vici, ubi non quot Curiales fuerint, tot Tyranni sint? Quæ an & quomodo, & ubi potissimum nostris temporibus aptentur, relinquo in medio. Chrysostomi sensum præterire non debeo, qui tyrannos inhumanos immisericordes censet lucris continuis inhiantes, & ex alieno malo sibi accumulantes divitias. Ita quip-*

Salvianus
cit. lib. 4.
de prov.

S. Chry-
sost. in
Ep. 2 ad
Cor. hom.
17.

quippe loquitur: *Est qui non acquirit nisi alius fle-
verit, qui lucra non condit nisi alius genuerit; cui
solum bonum est, quod publicum malum est, dum aut fru-
ctus servat, aut annonam captat, aut pretia inflat, aut
scenus exaggerat, dum acquirendi lucra pernoscendi ex-
quirit ingenia. Potestne talis misericordiae implere offi-
cia, cui pupillorum dulcis est gemitus, & viduarum sua-
vis est fletus? Potestne misericordia tangi, aut humani-
tate moveri, cuius avaritiae nec proprium sufficit nec a-
lienum &c.: Qui nulla movetur misericordia &
compassione, Tyrannus est, inhumanus est, cru-
delis est. Isti in crudelitate excedunt, & superant om-
nes bestias. Bestiae invicem non DEVORANT quae
sunt eiusdem speciei nisi lupi in extrema famis ne-
cessitate. Non enim alietus (ut loquitur Hugo Car-
dinalis) comedit alietum (intellige pullum aquilae vel
falconem) neque canis canem. Et tamen miser homo ho-
minem DEVORAT.*

Hugo
Card. in
Ps. 13.

VI. In horum verò censum refert Basilius eti-
am militum Duces, tributorum, vectigalium, te-
loniorum Praefectos: Hugo Cardinalis verò omnes
Principum officiales, qui vel curam aliquam vel
occasionem habent exactio-num: imò & Ecclesiarum
Prelatos, Advocatos, Officiales, ut ipse loquitur.
Hos omnes hodierna Evangelica concernit Parabo-
la: omnes aliquando rationem ponent cum domi-
no: & si durè ac inhumaniter tractaverint conser-
vos suos, habebunt severum iudicem, quem alias
senserunt misericordem Dominum. Verba Basiliij
notatu digna sunt ad illud praeceptum: *Non furtum
facies, ubi ait: Non est intelligendum fures esse solum
bursarum incisores vel latrocinantes in balneis: sed & si
qui Duces legionum statuti, vel commisso sibi regimine*
ci-

S. Basil.
in Caten.
ad Luc.
c. 18.

ciuitatum aut gentium : hoc quidem furtim tollunt, hoc
 uero vi, & publicè exigunt. Idem agens de uetigali-
 bus quæ subinde emuntur à terræ Principe, vel
 oppignorata suscipiuntur, acutè ait : *Vetigalium*
redemptio, cuius fructus aliorum lacrymæ, cuius thesau-
rus aliorum miseria. Neq; hoc contentus, ut ma-
 gis exprimat periculosam huiusmodi mune-
 rum tractationem, alibi asserit eam esse pro-
 priè diabolicam, si uidelicet cum fraude, & pro-
 ximorum iniurijs exerceatur. Ad illa enim uer-
 ba apud Matthæum, quæ dæmones Christo di-
 xerunt : *Quid nobis & tibi ?* adiungit Basilus
 in persona dæmonum : *Quid nobis & tibi ? Te loquen-*
tem audiunt Publicani, & nostram uetigalium tracta-
tionem defugiunt. Ecce dæmones tractationem ueti-
 galium, tributorum, teloniorum, exactionum, su-
 am tractationem appellant : quasi ipsi collaborarent
 Telionarijs, & alijs similibus exactoribus, *nostram*
 (inquiunt dæmones) *uetigalium tractationem.* Er-
 go non tantum subinde inuisunt telonia, sed conti-
 nuè illis adhærent, & uelut quidam officiales substi-
 tuti illa tractant ; quomodo ? iuxta ingenium suum :
 dolus, fraus, deceptio, furtum, rapina sunt inuen-
 tiones diabolorum : *Isti in crudelitate excedunt, &*
superant omnes bestias. Adde uerba iterum Salviani,
 de ijs qui eiusmodi officia subinde caro emunt,
Quid aliud quorundam quos taceo præfectura quàm præ-
da ? Nulla siquidem maior pauperum est depopula-
tio quàm potestas. Ad hoc enim honor à paucis emitur, ut
sanctorum vastatione soluatur. &c. ut pauci illustren-
tur, mundus evertitur. Notate hæc postrema uerba
 ut pauci ILLUSTRANTUR : plerumq; enim per
 eiusmodi officia emergunt illi quos dicebamus si-

Idem S.
 Basil. o-
 rat. 35.

Idem S.
 Basil. o-
 rat. 23.

Salvian.
 sup. cit.

miles CANI Æsopico in hyeme in arctum se cogente, qui subinde appetente æstate sese longè lateq; extendunt, & cum sint nati obscurissimis parentibus, illicò volunt ILLUSTRARI, vocari ILLUSTRISSIMI; tantum operatur *vectigalium redemptio, cuius fructus aliorum lacrymæ, cuius thesaurus aliorum miseria!* Et per ista uti sapientes possunt advertere *Mundus evertitur*: magnæ & antiquæ familie extinguuntur, surgunt pro ijs Publicani: *Ut pauci illustrentur, mundus evertitur.* Orphani, viduæ, coloni, subditi spoliantur, depauperantur, DEVORANTUR, *ut pauci Illustrentur.* &c.

VII. Quid porrò putatis dicturum adhæc *Hominem Regem* de quo parabola hodierni Evangelij? *Utiq;: Serve nequam omne debitum dimisi tibi, quoniam rogasti me: nonne ergo oportuit & te misereri conservi tui?* Quando incipit rationem ponere cum servis & remittit debita, vocatur Homo Rex, quia agit mansuetè & humaniter, temperat potestatem modestia & humanitate; sed cum ad correctionem delinquentis se accingit, non amplius homo, sed Dominus appellatur. Non vacat mysterio, quia licet nullus inveniatur Rex aut Dominus qui homo non sit, quando tamen plectit, & vindictam sumit, non agit ut homo, sed ut Dominus. Hinc Philippus Macedoniae Rex, ne fortè nimia severitate uteretur in reos, quotidie sibi voluit in memoriam revocari humanitatem, constituto qui sibi aures obtunderet illis verbis: *Homo esto Philippe:* qui tamen ubi requirebant delicta exuebat hominem, sic faciet Evangelicus homo Rex, contra inhumanos, immites exactores, pauperum, viduarum, & pupilorum oppressores, fulminabit *serve nequam,* & tradet eos

tortoribus: uti fecit jam olim cum Rege Achab, quem diabolica avaritia impulit, ut canina rabie sæviret in Naboth, donec eius vineam raperet; sed suo exitio. Nam sententiam illi per Eliam Prophetam indicavit Deus: *Occidisti, insuper & possidisti. Hæc dicit Dominus in loco hoc, in quo linxerunt CANES, sanguinem Naboth, lambent quoque sanguinem tuum.* Et ita factum est: nam vulneratus in prælio: *mortuus est, & perlatus in Samariam, & linxerunt CANES sanguinem eius.* Ad quæ D. Ambrosius: *Quia pauperis vineam concupierat, nequaquam tantis opibus expletus Imperij, infra omnem inopiam redditus est à Domino. Non qui eius vulnera lavaret inventus est, non qui corpus operiret; defuit circa eum hominum humanitas: CANUM successit asperitas; dignos planè ministros funeris avarus invenit.* Nimirum quales antea ministros habuit, quorum auxilio oppressit pauperem, tales postea obtinuit executores justitiæ, & funeris curatores. Ipsa quoque Jezabel quæ malo fuerat cooperata, est lacerata à CANIBUS. *Quia Isti exactores avari in crudelitate excedunt, & superant omnes bestias.* Et Cassiodorus in hunc sensum aiebat: *Ultra omnes crudelitates est, divitem velle fieri, de exiguitate mendici.*

VIII. Minatur illis Deus per Isaiam: *Vae impio in malum: retributio enim manuum eius fiet ei. Populum meum exactores sui spoliaverunt. Et vos depastis estis vineam, & rapina pauperis in domo vestra.* Simili ratione per Michæam ait: *Qui COMEDERUNT carnem populi mei, & pellem eorum desuper excoriarunt, & ossa eorum confregerunt, & Tunc clamabunt ad Dominum, & non exaudiet eos.* Ad quæ Hugo Cardinalis apponit: *clamabunt ad Dominum op-*

Rr 2

pres-

3. Reg. 21.
v. 19.Ib. c. 22.
v. 38.S. Amb.
lib. de Naboth.Cassiod.
lib. 10.
var. 13.

Isai. 3.

Micha. 3.

Hugo
Card. in
Micha.

pressores pauperum sera pœnitentia, quia non exaudientur. Imò ne quidem tempus habebunt pœnitendi, si diu in malitia perseveraverint: quod accidit Nobili Birvescensi in Hispania. Hic miris modis subditos opprimebat, nulla humanitate delinitus, nullis precibus flexus. Si qui non haberent quo darent, jubebantur nudis pedibus per spinas incedere, seque cruentare. Misertæ maritorum suorum uxores, convenerunt ad Ecclesiam S. Casildæ Virginis in eius pervigilio, & Deum instantissimis precibus pro auxilio contra inhumanum Dominum exorarunt; sũntque exauditæ earum preces. Nam illa nocte nobilis ille crepuit, Anno 1121.

*Godlfr.
Henscb. ad
9. April.*

*Eccl. 3.
27.*

*Paul. Di-
ac. in vi-
ta S.
Ivent. c.
14. Suri-
us ad 12.
Septemb.*

IX. Nempè *Cor durum habebit malè in die novissimo*, uti etiam expertus est alius inhumanus exactor, de quo in vita S. Iventij Episcopi magni pauperum & viduarum patroni. Ad hunc accurrit vidua, dum à creditore quodam premeretur, & crudelis nummularius duplum ab ea pecuniarum exigeret, quam dedisset. Vir Dei cognito negotio, Diaconum suum Exuperantium misit cum vidua ad creditorem mandans: vade ad eum qui hanc viduam crudeli vexatione opprimit, admone eum vice meæ postulationis dicens: Pater tuus rogat, sufficiat tibi quod tuum est; nec exigas quod minime dedisti, ne id quod habere videris, amittas. Si autem te audire noluerit; ecce do tibi summam pretij, porrige ei, & revertere. Jussu sancti illicò implevit Diaconus, accessit avarum creditorem, sed reperit Marpesiam rupem: non enim ab injusta exactione se abstrahi passus est. Igitur Diaconus uti mandatum acceperat, pecuniam quam vir Dei pro vidua miserat, illi porrexit: quam ut primum

ac-

accepit, miser exactor corruens in terram exspiravit. *Cor durum habebit male in die novissimo.* Et Psalmista hos intellexisse videtur cum canit: *Viri sanguinum & dolosi, non dimidiabunt dies suos.* Nam Ecclesiasticus explicat quinam sint viri sanguinum: *Panis egentium vita pauperum est, qui defraudat illum, homo sanguinis est. Qui aufert in sudore panem, quasi qui occidit proximum suum. Qui effundit sanguinem, & qui fraudem facit mercenario, fratres sunt.* Cætera divinante vos ipsi qui estis ANTHROPOPHAGI.

Eccle. 3.
27.
Ps. 54.

Eccle. 34.

DISCURSUS XXIV.

Dominica XXII. post Pentecosten.

Meum & Tuum.

T H E M A.

Reddite quæ sunt Cæsaris Cæsari, & quæ sunt Dei, Deo. *Matth. 22.*

S Y N O P S I S.

I. Felicem judicabat Plato civitatem à qua excluderetur Meum & Tuum, felix etiam tale coniugium, felix quælibet communitas quæ his caret. Quia talis vita similis est cælesti ubi non est Meum & Tuum. Hoc proscribunt, qui	reddunt quæ sunt Cæsaris Cæsari, & quæ sunt Dei Deo. II. An hoc liceat querebant Pharisei à Christo, sed deprehensi sunt in astutia, quia plus ille respondit quàm quæsierint. III Sic deprehensus est nobilis à Monacho simplici, coactus red-

R 3